

Bir Kez Daha: Yel Eken Fırtına Biçecek

24 Haziran 2018 Cumhurbaşkanlığı ve Genel Seçimleri'ni "zafer ile tamamladık, yeni bir dönem açtık" naraları atanlar çok sevinmesinler. Öyle bir kara düzen kurdular ki, onun dehlizlerinden kendileri dahi kaçacak kapı bulamayacaklar.

Biz öyle olmasını istemedik. Burjuva anlamda da olsa görece daha nefes alınır bir ortamda politik süreçleri tarif edelim, kozlarımızı bu süreçlerde paylaşalım istedik. Onun için aslında olması gerektiği halde BOYKOT da demedik. Seçimlere aktif katıldık ve halkların, emekçilerin en makul seçeceği olan HDP'yi destekledik.

Ancak, seçimler gösterdi ki "deniz bittii" TBMM'nin hiç bir işlevi kalmadı. Orada girip oturmak dahi zaman kaybı. Herşey önceden kurgulanmış. HDP üzerinde oynanacak yeni oyunlara olanak sunmak için HDP'ye barajı aşma yolu açılmış. İçine sızdıkları HDP ile "kürt sorunu biz çözdük" teranesini ortaya sürecekle. Bu bir kompto teorisi olarak anlaşılabilir, ancak bize göre seçimlerin sonucunu daha önce programlanmış bilgisayarlar belirledi.

Manipülasyon tartışma konusu edilmemesi için önce Gül, Şener, daha sonra İnce, Kılıçdaroğlu ve Akşener "uyarılar" ile susturuldu. Tehdite gerek yok "uyarı" yeterli, çünkü son tahlilde bütün bu güçler TC devletinin kendi figüranları.

Ancak bu hacimde bir su içine sıkıştırılmaya çalışılan cam damacanaya sığmaz. Çatlar, patlar ve bir sel gibi akar. Bunu da bildikleri için baskı, terör ve şovenizmin en sert biçimini içerecek faşist bir diktatörlüğü kurumsallaştırma yolunu seçtiler. Bundan daha ötesi ve kötüsü yoktur ve olamaz. Dolayısıyla sonuçlarına da katlanmak zorunda kalacaklar.

Yel ektiler, fırtına biçecekler. Kolay olmayacak, çok ekşiğimiz var, ancak sınıf mücadelesinin dinamikleri öyle bir niteliğe sahiptir ki, böylesi bir sürece ön alamayacaklar. Belki ciddi kayıplar vereceğiz, bedeller ödeyeceğiz, ancak HAKLIYIZ, KAZANACAĞIZ!

Burjuvazi Kavgaya Davet Etti Bizi, Davetleri Kabulümüzdür!

24 Haziran seçimleri ile ülkede faşist bir diktatörlüğün kurumsallaşması tamamlanmış oldu. Şimdi bu diktatörlük vasıtasıyla yerine getirilmesi gereken görevler kademe kademe devreye sokulacak. Bu diktatörlüğün ana amacı sermayenin çıkarlarının sonuna kadar korunmasıdır. Ülke ekonomik ve politik bir kriz ve çıkmaz içinde. Bu krizlerin rejimin temellerini sarsmasını engellemek seçilen devlet yöneticilerinin temel görevi.

TL değer kaybediyor, hayat pahalılığı sürekli artıyor ve artmaya devam edecek. Bunun karşısında maaş ve ücretler artmıyor, artsa da enflasyon ile orantılı bir artış söz konusu değil. Tam tersi, işten çıkarmalar ve toplu işten çıkarmalar (tenkistatlar) gündemde. Kazanılmış sosyal haklar teker teker budanıyor. Emekliler ve işsizler yoksulluk sınırının altında yaşam mücadelesi vermekteler.

Çalışanların ekonomik alım güçleri önümüzdeki dönemde TL'nin döviz karşısında değer kaybından dolayı daha da düşecek. Dışa bağımlı bir ekonominin üzerine bir de temel besin maddeleri dahil, birçok kalemin döviz ile ithal edilir duruma gelmesi yaşanacak olarak bu sonucun sebebidir. Artık fakir yemeği olan fasulye ve pilav ülkeye döviz ile ithal ediliyor duruma gelindi. Bunun karşılığında tarım ve hayvancılığın bitme noktasına gelmesi iktidar karşıtı güçlerin çeperini de beraberinde genişletmektedir. Köylülük ve küçük burjuvazi proleterleşmekte, orta burjuvazi iflaslarla boğuşmaktadır. Kuzey Kürdistan'da tüm bu etmenlerin üzerine milliyetçi ve sömürgeci uygulamalar eklenmekte, sıcak savaş koşulları sürmektedir. Kürt halkı katmerli bir çifte sömürü ve baskı altındadır.

Böylesi koşullarda sendikal ve demokratik örgütlerin üzerine önemli görevler ve sorumluluklar düşmektedir. İşçinin, emekçinin, emeklinin, işsizin, tüm dar gelirli ve yoksulların ekonomik, sosyal ve demokratik sorunları artıyor. Bu sorunların artması demek muhataplarının çıkış yolu aramaları anlamına gelmektedir. Sendikalarımız ve demokratik örgütlerimiz bu ihtiyaca yanıt verecek duruma gelmeli, kendisini engelleyen bariyerleri aşmalı, bağımsızlaşmalı, özgürleşmelidir. Ancak bunu başarırca işçilerin ve yoksul emekçilerin ekonomik, sosyal ve demokratik mücadelelerini örgütleyebilir ve önderlik edebilir.

Partimiz için çizilen örgütlenme ve çalışma modeli bugünden sonra daha büyük bir önem arz etmektedir. Üretim birimleri, işyerleri, yoksul işçi mahalleleri, dar gelirli yurttaşların yaşam alanları, liseler, üniversite ve yüksek okulları çalışmalarımızın nirengi noktasını oluşturmaktadır. Siyasi tercihleri değil hangi sınıf ve toplumsal katmana aidiyetleri belirleyici olmak üzere, merkezi strateji doğrultusunda tabanda yığınlar içinde örgütlenme temel görevimizdir. Yığınlar içinde parti çalışmasının kıstasları tüm toleransları aşacak şekilde so-muttur. Tüm parti örgüt ve kadrolarını, parti yandaşlarını ve çevremizi bu yönlendirmeye uygun çalışmaya çağırıyoruz.

Önümüzdeki süreç ekonomik, sosyal ve demokratik mücadelelerin tüm baskı ve teröre karşı yaygınlaşacağı, gelişeceği ve yükseleceği bir dönem olacaktır. Partimizin bu mücadelede üstleneceği öncü rol savaşımın istikametini belirleyecektir. Emin, kalıcı ve sürekli adımlarla örgütlenen mücadele ile işçi sınıfımız ve emekçi halklar burjuvaziye ve onun faşist iktidarına davetlerinin gereğini verecektir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
26 Temmuz 2018

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (II)

o Mehmet KADIRGA & Tamer ADALI

Geçen yazımızda kapsamlı bir seçim değerlendirmesi ve öncesinde Erdoğan'ın Avrasyacı paşalardan özür dileyerek uzlaşması ile aynı zamanda Kürt Özgürlük Hareketiyle yürütülen sözde "diyalog" ve "barış" sürecinin sonlanmasının üzerinde durmuştuk. Bugünü anlamak için bu "uzlaşmanın" niteliğini ve çerçevesini biraz daha açmayı yararlı görüyoruz.

Erdoğan - Devlet İlişkisi

Erdoğan'ın Avrasyacı paşalarla uzlaşması biçiminde kamuoyuna yansıyan eylemi esasında çok daha farklı niteliksel bir durumu arz etmektedir. Bu niteliksel değişimi kavramadan, ne KÖH ile diyalogun sonlandırılması, ne de 16 Nisan Anayasa Referandumu ve 24 Haziran seçimlerini doğru analiz etmek mümkün değildir.

Avrasyacı paşalar ile uzlaşma eylemi özünde TC Devleti'nin (bunu kimileri "derin devlet" olarak adlandırıyor) tam olarak kontrolü altına girmesi anlamına gelmektedir. Erdoğan-Fethullah çelişkisini ABD ve NATO, Erdoğan'ı devirerek ve yerine daha ılımlı ve Fethullah ile uzlaşabilecek bir liderle yola devam etmek olarak tarif etmişti. 17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Operasyonu bu süreç için düğmeye basılan eylemdir. Deşifre edilen ve yayınlanan tüm ses kayıtları ve belgeler doğrudur. Dünyada hiç bir devlet yöneticisinin karşısında dayanamayacağı ve ayakta kalamayacağı böyle bir deşifreye Erdoğan, TC Devleti ile uzlaşarak ve yönünü 180 derece çevirerek aşabilmiştir. Daha önceki yazımızda belirttiğimiz Harp Akademilerinde TSK'dan özür dilemesi ve Ergenekon ile Balyoz davalarının birden bire idamlardan beraatlere dönüşmesi devlet ile uzlaşmış olmanın dışarıya verilen sinyalden başka bir anlam taşıyordu.

Bu değişim ile Erdoğan TC statükosuna ve kurucu doktrinine teslim olmuştur. Daha önceleri "ben Gürcü'yüm eşim Arap" açıklamaları yapan, "Cumhuriyetin kuruluşundan beri kanayan bir yara olan Kürt ulusal sorununu biz çözeceğiz" diyen, "Türkiyelilik bir üst kimliktir, gerçek ulusal kimlikler korunarak üst kimlik yaratılacaktır" beyanlarında bulunan, "Eyalet sistemine geçeceğiz ve sadece coğrafi olarak değil siyasi ve millî olarak bölgelerin özerk olarak kalkınmasını sağlayacağız" görüşlerini savunan Erdoğan'ın başına öyle bir taş düştü ki TC'nin kuruluş ilkesi olan "Tek ülke, tek millet, tek devlet, tek bayrak" retoriğine keskin bir dönüş yaptı. Yanlış anlaşılmasın için burada bir açıklama yapma zorunluluğumuz var. Yazdıklarımız süreci yansıtıyor. Ancak öncesinde Erdoğan'ın sanki Kürt ulusal sorununu Kürt halkının ihtiyaçları doğrultusunda çözmek istiyormuş da TC onu engellemiş izlenimi çıkmamalı. Erdoğan "açılım" döneminde BOP Eş Başkanı olarak ABD ve NATO'nun özellikle Kürdistanın dört parçasına ve Orta-Doğu'nun yeniden dizayn edilmesine yönelik o mantıkla ve görevle böyle bir süreç yürütmüştür. Bu sürecin bir aldatmaca olduğunu ve "barış" sürecinin Kürt ulusal sorununun çözümünü bırakın, Kürt halkının bir takım taleplerini dahi karşılamayacağını bizler o dönemde de açıklamıştık. O dönemde yürütülen sözde barış ve diyalog süreci ABD, NATO ve İsrail eksenli bir proje idi.

Eğer bu niteliksel değişimi görmezsek 2014 senesinden itibaren ülkede adım adım değişen siyaseti ve uygulamaları doğru değerlendiremeyiz. Söz konusu TC Devleti, kimilerine göre "derin devlet" kimdir sorusunun yanıtını geçen yazımızda vermiştik. Bu yazımızda TC devleti neyi amaçlıyor sorusunu soralım. Bu sorunun yanıtını vererek son gelişmeleri aydınlatmaya çalışalım. TC Devleti dediğimiz İttihat ve Terakki ile başlayan bir çizginin Osmanlı'dan TC'ye geçişte devletleşerek bugüne kadar uzanan yüz yıllık bir geçmişe sahip olan yapılanmadır. TC Ulus Devleti'nin kurucu unsuru da bu devlet yapılanmasıdır. Kendisini Mustafa Kemal Atatürk ile sembolize eden bir görüntüye sahiptir. Kendis-

inden olmayan herkese karşı olan bir niteliğe sahiptir ve bu konuda intikamcıdır. TKP önderleri Mustafa Suphi ve yoldaşlarını önce davet ederek sonra kalleşçe Karadeniz'de katlettiren, Ermeni ve Rum Soykırımlarına sahip çıkan, Dersim başta olmak üzere Alevi Katliamlarını düzenleyen, Kürt halkına defalarca imha ve soykırım uygulayan, milyonlarca Ermeni, Rum, Süryani, Ezidi ve Musevi'yi sürgün eden, kendi içlerinden çıkan Adnan Menderes'lere tahammül edemeyip idam eden, THKO önderleri Deniz Gezmiş'leri idam eden, TKP-ML önderi İbrahim Kaypakkaya'yı işkencede hunharca katleden, 68 Devrimci Gençlik hareketinin THKP-C'li önderleri Mahir Çayan ve yoldaşlarını Kızıldere'de imha amaçlı katleden, Diyarbakır Zindanlarında Mahsum Korkmaz'ları imha eden, Paris'te Sakine Cansız'ları planlı bir cinayetle katleden, muhalefetin her yükseldiği dönemde, öğretmen ve işçi sınıfının sendikal hareketinin önderleri Talip Öztürk ve Kemal Türkler örneklerinde olduğu gibi, baskı, terör, siyasi cinayet ve suikastler düzenleyerek binlerce devrimci, ilerici, yurtsever, sosyalist ve komünisti katleden TC Devleti'nin tam kendisidir.

TC Devleti, Türk-Islam Sentezi ideolojisi temelinde Balkanlar, Kafkasya, Orta-Doğu, Kuzey Afrika, Orta Asya ve Uzak Asya'ya kadar uzanan çeperde bir Turan Devleti hedefi hayal eden bir yapıdır. Bu amacına ulaşmanın kolay olmayacağını kendisi de bilmekle birlikte "uzak ve temel amaç" olarak bu hedefi kendisine koymuştur. Erdoğan 2013 yılına kadar bu görüşe katılmıyordu. Erdoğan Ümmetçi idi. Siyasal İslam temelinde çok daha geniş bir coğrafyaya seslenmeyi hedefliyor ve amaçlarına hizmet ettiği bir politika vardı. Ancak 2011'den sonra aralarında başlayan çatışma ve ayrışma süreci sonunda elde ettiği ve var olanı da kaybetmek için devletin kontrolüne girmek zorunda kaldı.

Fethullah bu devlet içinde sonradan yer edinmeye çalışan, 1963'lerde "Komünizm İle Mücadele Dernekleri" içinde örgütlenmeye başlayan ve ABD'nin uzantısı kollarından olan bir çevreydi. TC'nin kapitalist kalkınma yolunu seçmesiyle girdiği ABD tahakkümü altında devlete sızan Amerikancı akımların sonuncularından biridir. Erdoğan'ı Başbakan olmaya yönelten güçtür. ABD ile Büyük Ortadoğu Projesi temelinde bu proje üzerinde çalışan çevredir. Fethullah-Erdoğan ittifakı fazla güçlenmeye ve devletin temellerine elini uzatmaya başlayınca kısa bir sendelemen sonra devlet toparlanarak önce onları bölmüş, aralarına ayrılık sokmuş, ondan sonra da Fethullah'ı tasfiye ederek Erdoğan'a gözdağı vermiş, sonuçta da teslim almıştır.

TC Devleti'ni görünürde temsil eden ve Erdoğan'ı yönlendirme görevini üstlenen Devlet Bahçeli'dir. Bu nedenden dolayı devlet girdiği süreci bir an önce tamamlamak ve ekonomik kriz dışı vurmaktan çizdiği rotayı uygulayabilmek için, Devlet Bahçeli'nin sözcülüğünü üstlendiği "erken seçim" planını MHP vasıtasıyla gündeme getirmiş ve uygulamıştır. Bu arada Erdoğan'a karşı tavırında 180 derece dönüş yapan Devlet Bahçeli'nin de bu davranışının nedenlerini anlatmış olduk. TC Devleti 24 Haziran 2018 Genel Seçimlerinden sonra iktidara kurul ve kurallarıyla hakim olmuş durumdadır. Dört yıllık bir hazırlık süreci kademeli olarak uygulanarak süreç tamamlanmıştır.

Aynı zamanda bu "derin" olarak da adlandırılan devletin içinde eski genel kurmay başkanı paşalar ile orgeneral, sermayedarlar, eski başbakan ve içişleri bakanları yer alırken, CHP, İP, VP gibi devletin bütünleyeni partilerin temsilcilerini unutmamak gerekir. HDP içinde de bu devletin uzantılarının yer aldığı ayrı bir gerçektir ve belki de 24 Haziran öncesi ve sonrası HDP'deki olağandışı gelişmeler de devlet tarafından tetiklenmektedir.

TC İle Rusya Ve Çin İlişkisi

İçeride durum böyleyken, yine ilk yazımızda değerlendirdiğimiz ABD, Rusya ve Çin ilişkilerine de bir daha değinmekte yarar görüyoruz. Avrasyacı paşalar olarak adlandırdığımız kesim

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (II)

(İkinci sayfadan devam)

bugün TSK'ya hakim durumdadırlar ve Amerikancı paşalar ile en son 15 Temmuz 2016 darbe girişimi ve planlanmış karşı-darbe uygulamasıyla hesaplaşmışlardır. Fakat Avrasyacı paşalar da ABD tarafından yetiştirilmiş ve eğitilmiş kadrolardır. Onlar farklı ideolojik ve politik amaçları nedeniyle bugün Amerikancı etiketini kenara koyup Avrasyacı etiketini takmışlardır.

TC devletin stratejik hayali olan Turan amacı ordu içinde de buna uygun bir yapılanmayı gerçekleştirmeyi şart koşmuştur. TC, bölgede bağımsız, güçlü ve blokların tümüyle eşit mesafede olacak ve de kendi amaçlarını gerçekleştirerek bir dünya gücü olmaya yönelecek bir strateji ön görüyor. Bunu da Türk-İslam Sentezi temelinde uygulamayı hedefliyor.

Bugün ABD ile çelişkiler yaşamarı çıkar çelişkilerinin ötesinde bir niteliğe sahip değildir. Rusya ve Çin ile yakınlaşma politikaları izlemeleri de bir yandan çıkar amaçlı, diğer yandan da o ülkelere yönelik açık olmayan kirli emellerin ifadesidir. TC Devleti bugün Kafkasya, Orta Asya Cumhuriyetleri üzerinde uzun vadeli planlar yapmaktadır fakat bugünden askeri ve istihbari adımlar atmaktadır, bunun için de ekonomik ve kültürel ilişkileri kullanmaktadır. Ermenistan, Gürcistan, Azerbaycan Cumhuriyetleri, Rusya Federasyonunun bileşeni olan Tataristan, Dağıstan, Çeçenistan, Abhazy, Kabartay Balkar, Çerkezistan, Osetya, Karaçay gibi özerk cumhuriyet ve bölgeler, hatta Moldova Cumhuriyeti bir tarafta, Kazakistan, Özbekistan, Türkmenistan, Tacikistan, Kırgızistan Cumhuriyetleri ile, Başkırtistan, Altay, Ural, Yakutistan, Çavuşistan gibi özerk cumhuriyet ve bölgeler diğer yandan faşist ve milliyetçi amaçların menziliinde bulunuyorlar. Bu amaçları taşıyan bir ülke ile Rusya Federasyonu'nun ilişkileri ne derece düzenli, dürüst ve ön açıcı olabilir? Rusya da bunun tabii ki farkında olarak sadece ve sadece Türkiye'yi ABD ve NATO karşısında nötralize etmek ve belki de uzun vadede TC içinde birtakım değişiklikler oluşabileceği perspektifi ile ilişkilerini yakınlaştırıyor. Fakat bu ilişkilerin karşılıklı güven ve dostluğa dayandığını kimse öne süremez.

Benzer bir konu Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkilerde geçerlidir. TC, Uygur Özerk Bölgesi'ni "Doğu Türkistan" olarak nitelemekte ve mavi beyaz ay yıldızlı bayrağını bir Türk Cumhuriyeti'nin sembolü olarak resmi törenlerde dahi göndere çekebilmektedir. Uygur Özerk Bölgesi'nde MİT özel çalışmalar yürütmekte ve uzun vadeli hesaplar yapmaktadır. Suriye ve Kürdistan savaşında binlerce Uygur'lu devşirilerek IŞİD ve ÖSO saflarına TC tarafından taşınmıştır. Bu koşullarda TC ile ÇHC arasında karşılıklı güvene dayalı dostane bir ilişkiden söz etmek mümkün olabilir mi? ÇHC, Türkiye ile kurduğu tüm ilişkileri kendi ideolojik ve politik amaçları doğrultusunda şekillendirmekte, ABD ve NATO ile TC arasındaki çelişkileri değerlendirmektedir.

ABD Başkanlık sözcüsü ve ABD Ordu Generali aynı zamanda "bizim Türk Silahlı Kuvvetleri ile aramızda en küçük bir sorun yok" açıklaması yaptı. Bu aynı zamanda politik mesaj amaçlı bir açıklamaydı. Bir yandan gerçek durum tam olarak bu açıklamayla uyusmamakla beraber, ABD ordusunun güvendiği temel noktalar olmasa bu açıklamayı da yapması beklenmemelidir.

TC'nin taktik veya stratejik Rusya ve Çin yönelimi kesin, kalıcı ve sürekli bir yönelim olarak ele alınmamalıdır. Nasıl ki içeride TÜ-SİAD gibi sermaye örgütleri ABD ve NATO ülkeleri ile olan on yıllara dayalı ilişkilerin daha da zedelenmesine karşı kendilerine göre uyarılar yapıyor iseler, diğer yandan TC ekonomisinin üretim ilişkileri, finans ve askersel ilişkileri dahil ABD ve NATO üyesi emperyalist ülkeler ile kolay kolay tam kopmayacak bir göbek bağı içinde bulunduğu aşikardır. Tüm bu gelişmeleri izlerken bu verilerin de değerlendirmelerde dikkate alınması gereklidir. Biz bu yazımızda varolanın ötesinde daha çok yeni olana vurgu yapmaya önem verdik.

Bütün bu süreci değerlendirirken AB'nin bu oyuna seyirci kalmadığını ve kalmayacağını görmeliyiz. Bir yandan kendisinin ABD

ile yaşadığı çatışma ile de süslenen çelişkili süreçlerden dolayı pozisyon alacağını, diğer yandan ise her zaman TC ile AB ve diğer NATO emperyalistlerini uzlaştıracak bir güç olduğunu dikkate almamız gerekmektedir.

Devrimcilerin, Komünistlerin Görevi

Karşımızda bu nitelikte bir devlet var ve bizler bu devlet yıkılmadan bu ülkede hiç bir olgunun olumludan yana değişmeyeceğini düşünen ve savunan insanların bir araya geldiği bir örgüt. Bugün AKP olur yarın MHP veya CHP hatta ve hatta kimi kombinasyonlarda HDP'yi de planlarına entegre amaçları dahi olabilir ve vardır da. Bunlar görsel değişikliklerdir. Aslolan devletin niteliği ve doktrinidir. Bizim açımızdan da aslolan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması sorunudur. Akkoyun ile karakoyun bu sorunun yanıtlanmasında kendini gösteriyor. "Sol'un değişik varyantları ile işçi sınıfının politik öncü örgütü arasındaki turnusol kağıdı, ana ayıraç, kırmızı çizgi, nasıl adlandırırırsanız adlandırın temel niteliksel farklılık bu konudur. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması sorunu bir devlet sorunu olduğu için aynı zamanda bir sosyalist devrim sorunudur. Kapitalist devletin yıkılıp yerine işçi sınıfının devletin, **Proletarya Diktatörlüğü'nün** yani, **Sosyalizm'in** kurulması görevidir.

Kuşkusuz ki bu hedefe ulaşmak bir günden öbür güne elde edilebilecek bir sonuç değildir ve sınıf düşmanının gücüne, örgütlenmesine, yönetim biçimine ve bileşimine de bağlıdır. Ama aynı zamanda uluslararası konjoktüre de bağlıdır. Bugün, faşizm koşullarında iktidara karşı olan muhalefet güçlerinin hem toplumsal hem de politik anlamda çeperi daha da genişlemiş durumdadır. MHP destekli AKP-Saray rejimine son vermeyi ve burjuva çerçeve göre daha demokratik bir düzen kurma hedefini güdenlerden, Marksist-Leninist bilim ışığında bilimsel Sosyalizmi savunan bizlere kadar geniş bir çeperi ifade ediyor bu muhalefet. Bu iki ucun arasında da halk demokrasisini kendilerine sunul amaç olarak koyanlardan kendilerine göre "demokratik sosyalizm" tarifi yapanları da kapsıyor bu güçler. Bu noktada siyasal güçlerden söz ettiğimiz altını çizerek Kürt özgürlük hareketinin de bilimsel Sosyalizmi amaç edinmediğinin altını hatırlatma olarak tekrar çizmekte yarar görüyoruz. Ancak bu siyasal anlamda kesintisiz devrim sürecinin bu aşamada bağlaştığı olmadığı anlamına gelmemektedir. Bize göre bugün statüko karşısında güncel görev **Saray Cephesi'**ne karşı en geniş demokratik muhalefet güçleriyle **Halkın Cephesi'**nin yaşama geçirilmesi görevidir. Bu görev masa başlarında veya toplantılarda değil sınıf mücadelesinin toplumsal dinamiğinin içinde yerellerde ve üretim birimlerinde oluşarak gelişecek, yaygınlaşacak ve merkezi bir karakter kazanacaktır.

Peki, bugün 80 milyon nüfuslu bir ülkede 42 milyon insan özünde kendi çıkarları ile yüzde yüz çelişen burjuva partileri seçeneklerine oy veriyorlarsa, bu bilinç değişikliği, bu güç nasıl oluşacak. Bu ülkede devrim nasıl gerçekleşebilir olacak ki bu burjuva devleti yıkılsın ve tüm üretim araçları toplumun kendi öz mali olabilsin? Bugün bulunduğumuz noktadan bu süreci aydınlatmak komünist partisinin görevidir. TKP program taslağında bu soruya yanıt verirken kesintisiz bir devrim süreci ön görüyor ve muhtemelen bu kesintisiz sürecin değişik aşamalardan geçeceğine vurgu yapıyor. **Anti-Faşist, Anti-Oligarşik, Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi**, siyasal ve toplumsal bağlaşıklıklar dikkate alındığında faşist diktatörlüğün yıkılmasında ve Sosyalizm'e açılacak bir düzenin kurulmasında gerçekçi bir aşama olarak tarif edilebilir.

Bilinen bir gerçeği tekrar edelim; "her komünist devrimcidir, ancak her devrimci komünist değildir!"

Bunu neden ifade ediyoruz? Ülkede henüz 42 milyona yakın seçmenin kendi sınıf düşmanlarına oy verdiği, 12 milyona yakın seçmenin yanlış partilerden medet umarak devletin bileşeni bur-

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (II)

(Üçüncü sayfadan devam)

juva partilerine oy verdiği, 5 milyonu aşkın bir seçmenin ise "devrimsel değişim" olsun umuduyla reformist bir partiye oy verdiği bir seçmen haritasında gerçek devrimcilerin, komünistlerin işleri oldukça zor olsa gerek. Kuşkusuz ki sınıf mücadelesini seçmen eğilimlerine indirgeyerek ölçemeyiz. Ne ki, seçmen eğiliminin de toplumdaki sınıf bilincini yansıtan bir skala olduğu gerçeğini de unutmamalıyız. Bu noktada aslolan parlamento dışı mücadele yöntemleri ile seçmen eğilimi arasındaki dengeyi değiştirme hedefimiz olmalıdır. Düşününüz ki, son seçimlerde CHP bir muhalefet partisi olarak 12 milyona yakın oy aldı. Ve bu seçmenler CHP'nin TC Devletinin bileşeni bir parti olduğu bilincinde olmadan, hatta daha ileri gidelim, TC devletini AKP'den kurtarma amacıyla ve bu devlete sahip çıkarak oylarını kullanmışlardır. Bizzat TC'nin kurucu iradesi CHP tarafından 2-3 soykırım niteliğinde katliam yaşatılan Alevi yurttaşlarımızın ezici çoğunluğu gidip bu partiye oy vermişlerdir. AKP, MHP, SP, İP, CHP gibi partiler oylarının ezici çoğunluğunu sömürdükleri ve ezdikleri işçi sınıfı ile yoksul emekçi halklardan almışlardır. HDP'ye oy veren kadar Kürt seçmen, AKP, SP ve CHP'ye oy vermiştir. Halbuki bu ülkede Kürt Ulusal Sorunu bir tesadüf eseri değil, CHP tarafından savunulan ve bugün AKP tarafından uygulanan bir TC Devlet zihniyeti sonucu oluşmuştur.

Bütün bu çelişkileri ezici çoğunluğunu ezilen ve sömürülenlerin oluşturduğu bu kitleye gösterebilmek sadece ve sadece devrimcilerin ve komünistlerin meşakkatli çaba ve çalışmalarıyla mümkün olabilecektir. 24 Haziran seçimleri öncesi ülkede adeta bir değişim ve dönüşüm istemi rüzgarı estiği, CHP, HDP hatta SP destekçilerinin ciddi bir hareketlenme yarattıkları hepimizin malumdur. Adeta bir Gezi Ruhu yeniden canlanacak mı sorusu herkese umut veren bir gelişme olmuştu. Haydi seçimler boykot edilmedi, en geç 24 Haziran gecesi seçim sonuçları manipülatif bir şekilde açıklandıktan sonra burjuva muhalefete oy vermiş milyonların oylarına sahip çıkmaları tabii ki kendiliğinden olamazdı. Herkes CHP'nin ağzına baktı. CHP ise türlü tehditlere boyun eğerek ama aslında TC devletinin bir bileşeni olma bilinciyle hareket ederek seçimleri meşru ilan etti. 21 gün sonra sadece bir dahaki seçimlere kadar geçerli olacak demagojik bir politikanın tekrar canlandırılması için seçimleri gayrimeşru olarak adlandırdı. Buna kim inanır diye düşünmeyin. Maalesef milyonlar, bütün iyi niyet ve dürüstlükleri ile bu burjuva politikacılarının söylemlerine kanıyorlar.

Esas Olan Nedir?

Şimdi esas olan parlamento dışı mücadelenin her türlüünü yere göre kullanarak burjuva politikaların etkisinde olan milyonlarca işçi ve emekçi sınıfı bilinci oluşmasına katkıda bulunmaktadır. Bu sınıf bilinci ilk aşamada siyasal olmayacak, ekonomik ve demokratik ağırlıklı olacaktır. Ancak bu süreç içinde sınıf savaşımı yükseldiği koşullarda siyasal sınıf bilinci de at başı olarak gelişecektir. İşte tam bu noktada komünistlerin devrimciliği önemli ve belirleyici bir rol oynamaktadır. Komünist olmayan devrimciler ile devrimci de olan komünistler birlikte mücadele edecekler, ülkede sınıf savaşımı yığınsallaşarak gelecek ve tam bu noktada komünistlerin sınıf içinde örgüt olarak ne derece örgütlenibildiklerinin sonuçları yaşanacak. Sadece iktidara yönelik gelecek devrimci bir muhalefet hareketinin gerçekten devrimci bir karakter ile gelişmesini bu mücadele süreçlerinde komünistlerin oynayacağı rol belirleyecektir. Sınıf içinde öncü işçilerin, sınıf bilinçleri sayesinde kitleye önderlik edebilmeleri komünistlerin bugünden kitle içinde yürüttükleri parti çalışmasının ürünü olacaktır.

Aynı süreçte mücadele daha radikal bir karakter de kazanacaktır. Bu bir etki-tepki meselesidir. Burjuva devleti kendi varlığını korumak için önce devrimciler sonra haklarına sahip çıkan kitleler üzerinde terörü artırdıkça, bunun doğal sonucu bu teröre karşı bir savunma, direniş ve yer yer saldırı pratiği gelişecektir. Bu gelişme

toplumsal mücadele süreçlerinin tabiatında vardır. Bu noktada sınıf güçlerinin yığınlarla birlikte mücadeleyi radikalleştirerek yükseltme yetenekleri oluşacak sonuç konusunda ortaya ipuçları koyabileceklerdir.

Bu süreçlerde **Devrimci Güçlerin Eylem ve Güç Birliği**'nin oluşması böylesi parlamento dışı kanalların tümünde, işçi semtlerinde, üretim yerlerinde, üniversite ve okullarda güçlerin tabanda birlikte mücadelesi ile gelişecektir. İşlevi olan hiç bir Eylem ve Güç Birliği, tepeden çabalar ile oluşmamıştır. 12 Eylül öncesi ve sonrası Pratik bize bunu öğretiyor. Tabanda oluşan eylem ve güç birliklerinin mahallelerde ortak meclisler oluşması, işyerlerinde sendikaların niteliklerinin gelişmesi, üniversite ve okullarda birleşik öğrenci konseylerinin ortak eylemliliklere yol açması mücadelenin gelişim sürecine koşut olarak gelişecektir. Altını kalın çizgilerle çiziyoruz. TC'ye, AKP-Saray Rejimine, fabrika ve iş yerlerinde işveren patronlara ve yerelerde yerel uygulamalara karşı gelişecek birleşik muhalefet önce toplumsal temelli birlikte mücadele ile şekillenecek ve bu şekillenme devrimci siyasal güçlerin bu mücadeleyi daha ileri aşamalara taşımaları için birlikteliklerini sağlayacaktır. Tersisi değil. Tersisi, bugüne kadar olduğu gibi sözde Halk Meclislerinin siyasal devrimci parti, grup ve dergi çevrelerinin eylem birliği platformu niteliğinde daralmalarına yol açmış, yığınlardan soyutlanmalarını sağlamış, kuruluşunda toplumsal nitelikleri ile yığınların katılımının geri çekilmesine yol açmış ve de Meclis'leri eritmiş, yok etmiştir. Gezi Direnişi sonrası yaşanan Gezi Forumları ve Halk Meclisleri pratiği çok yakın tarihte bizlere bu dersi çıkarmamıza olanak vermiştir. Dolayısıyla, Devrimci Güçlerin Eylem ve Güç Birliği her parti, örgüt ve çevrenin yerel ve üretim birimlerinde ne derece etkin çalışıp örgütlenmesine bağlı olarak gelişecektir. Her siyasal çevrenin her yerde var olması da mümkün değildir. Ancak var olunan yerlerde sağlanacak devrimci birliktelik merkezi anlamda tüm ülkeyi kapsayacak ve tüm siyasetleri içine alacak birlikteliği sağlamış olacaktır.

Devrimci sürecin gelişmesi ve ülkede devrimci durumun oluşmasına koşut olarak ortaya döneme uygun yeni ihtiyaç ve olanaklar da çıkacaktır. Unutmayalım ki bir coğrafyada devrim sadece işçi ve emekçi yığınların ayaklanması ile gerçekleşmez. Bu ayaklanmanın gelişmesine koşut olarak düşman kampta, özellikle onların yığın örgütleri olan bürokrasi, istihbarat, güvenlik güçleri ve silahlı kuvvetleri içinde çatlamalar, ayrışmalar, bölünmeler ve karşı karşıya gelmeler oluşmalıdır. Tabanda oluşacak bu gelişme, işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul halkların direniş ve ayaklanması ile birleştiğinde ilgili coğrafyada devrimci süreç sonucu alıcı noktaya ulaşabilir. Bütün bu etmenlerin oluşumunda da işçi sınıfının politik örgütü komünist partisi ve onun bağlaştığı cephenin politik-askeri yönetiminin birliği son noktayı koyacak yeteneği niteliksel ve niceliksel olarak sağlayacaktır.

Bugün Yapılması Gerekenler

Tarif ettiğimiz günlere ulaşacak süreçleri yaratabilmek için bugünden yapılması gereken temel çalışma üretim birimleri ve yerleşim alanlarında, işçi yataklarında yürütülecek günlük planlı ve programlı siyasi çalışmalardır. Bu alanda parti örgütlerimiz ve gruplarımız fedakarca çalışmalar yürütmektedirler. Buna ilaveten yerleşim alanlarında ve çalışma birimlerinde genç kadın ve erkekler arasında **devrimci gençlik birliklerinin** ardıcıl faaliyetleri yeni bir devrimci gençlik kitlesinin oluşumunu geliştiriyor. Kültürel, sportif ve eğitsel alanlarda gençler bir araya gelerek kendi yeteneklerinin farkındalığını oluşturuyorlar. Üniversite ve liseli gençler **sosyalist gençlik örgütlenmelerinin** tohumlarını atırlar ve nüvelerini oluşturuyorlar. Bu tür günlük ve çok yönlü çalışmalar yürütmeden, önmüzdeki süreçlerin şanlı direnişlerinin tohumlarını atmak mümkün değildir.

Sendikaların ataleti ancak ve ancak devrimci bir bilinçle sınıf

Yeni Bir Durum, Yeni Bir Dönem (II)

(Dördüncü sayfadan devam)

ve kitle sendikacılığının gereklerini yerine getirebilecek nitelikte kadroların iş yerlerinde, fabrika, atölye, inşaat, tersane, liman, rafineri ve maden ocaklarında sınıf içinde ekonomik, sosyal ve demokratik çalışma geliştirmeleri ve var olan sendikalarındaki etkilerini artırmaları ile mümkündür. Bu alanda sistemli ve ciddi çalışmalar yürütmekte ancak ülke coğrafyası ile ölçüldüğünde yetersiz kalmaktadır. Bu eksiklikleri gidermek önümüzdeki yakın sürecin temel görevidir.

Bileşkesi devrimci muhalefetin yolunu açacak, ortak paydası iktidar karşıtlığı olan çalışma yığınlar arasında parti çalışmalarının ana alanı olmalıdır. Halkın Cephesi böyle oluşacaktır. Hangi partiye oy verdiği değil, hangi sınıfa mensup olduğu belirleyicidir. Sadece ahbap çavuş ilişkisi veya yüzeysel ajitasyon değil, sürekli ve kalıcı mücadelecilik ilişkiler temeldir. Dolayısıyla devrimci ve komünist kadroların da bu doğrultuda eğitilmeleri, deformasyona uğramalarının engellenmesi, deformasyona uğrayanların doğru karakterler kazanmaları içinde bulunduğumuz

dönemin asli örgütsel görevleri arasında en başta gelen görevlerdir.

Eklenmesi gereken; Bu karşılıklı çatışma ve güçlerin karşılıklı yeralımı koşullarında yığınların ne düzeyde politikaya müdahale edecek yeteneğe ulaşip ulaşamayacakları ile ilgilidir. Yığınlar böyle durumlar ve ortamlarda politik burjuva manipülasyonuna daha da açık hale gelmektedirler. Bu koşullarda yığınların politik zasyonunun hangi sınıfın lehine gelişeceği işçi sınıfının politik örgütünün, bütün bu gelişmeleri gören bir yerden örgüt stratejisi, politika ve eylemlilik geliştirmesine bağlıdır.

Son söz olarak; İşbirlikçi Oligarşi'nin yüz yıla yaklaşan anti-komünist ve halk düşmanı kırmızı çiğileri varsa, komünistlerin de 28-29 Ocak 1921 Onbeşler katliamı ile başlayan, 30 Mart 1972 Kızıldereli katliamı ile pekişen ve 12 Eylül öncesi ve sonrası dönemde şanlı işçi direnişleri, devrimci direnişleri ve binlerce devrimci kadronun toprağa düşmesiyle çizilen kızıl bir mücadele çizgisi vardır. Onlara sözümüz var, yerine getireceğiz...

MARKSÇI - LENİNCİ PARTİ'NİN EĞİTİM NOTLARI

Düzenleyen: Hikmet BALKAN

Tarih boyunca ezen, ezilen mücadelesi sosyo-ekonomik biçimlenmelerin yapısal özgünlüğünde biçim alırken, günümüz kapitalist toplumunda emek sermaye karşıtlığı devrimci sınıf proletaryanın bağımsız olarak yönünü seçebilmesi ve çeşitli akımlar arasında yolunu bulabilmesi, bilimsel dünya görüşüyle donanmasıyla yakından ilgili. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün temel yöntemi Diyalektik Materyalizmdir. Bu bilimin doğaya yaklaşımı, onları inceleme ve anlama yöntemi **diyalektik**, yorumlayışı, olayları kavrayışı ve teorisi **materyalist** olduğundan bu adla anılmıştır.

Diyalektik Materyalizm'in ilkeleri toplum yaşamının incelenmesinde de kullanılır. Bu ilkeleri toplum yaşamındaki olaylara, toplum ve toplum tarihi üzerindeki çalışmalara uygulanması ise **Tarihsel Materyalizm** olarak adlandırılır...

1927 yılında Moskova Üniversitesi'nde devrimci militanların eğitiminde modern dünya görüşlerinin kavranmasına yönelik dersler verilir. Dünyanın değişik ülkelerinden birçok kişi bu derslere katılır. Örgül alanda ilk kez felsefe derslerinin başarılı olduğu dönemin notları günümüze kadar ulaşmıştır. Özünü değiştirmeden ama kimi yerleri güncelleyerek, sınıfın dünya görüşünün kavranmasında başlangıç olabileceği düşüncesiyle birkaç bölüm halinde bu ders notlarını gazetemiz sayfalarında yayımlıyoruz.

DİYLEKTİK -1-

Diyalektiğin binlerce yıllık bir hikayesi vardır ve çeşitli gelişme evrelerinden geçmiştir... Bu evreleri dört ana başlıkta toplayabiliriz.

1 . Herakleitos'la zirveye ulaşan antik Yunan doğa filozoflarının diyalektiği;

2 . Diyalektiğin sonraki, daha yüksek evresi olan Platon ile Aristoteles'in diyalektiği;

3. Hegel diyalektiği ve

4. Materyalist diyalektik.

Diyalektik bir gelişmenin ne olduğunu ileride göreceğiz. Herakleitos –diyalektiğin ilk evresi- ardışıklığın diyalektiğini geliştirdi.

Platon ile Aristoteles -ikinci evre- yan yanlığın diyalektiğini geliştirdiler. Bu diyalektik ilk evrenin diyalektiğine zıttır. Onun olumsuzlanmasıdır.

Hegel önceki iki gelişme aşamasını birleştirir ve bir üst aşamaya yükseltir. Yan yanlığın ve ardışıklığın diyalektiğini geliştirir, ama bunu idealist bir şekilde yapar, yani tarihsel-idealist bir diyalektik geliştirir.

Antik Çağın diyalektiği sınırlıydı. Antik Yunan'ın üretim biçimi ve sınıf ilişkileri, özellikle de köle ekonomisi ve köle ekonomisinin yol açtığı toplumsal ilişkiler.

Ancak, materyalist diyalektik bu engelleri tamamen yıkar. Sınırlı bir diyalektik değil, evrenselleşmiş bir diyalektiktir.

Bu evrensel diyalektiğin altında yatan üretim ilişkileri ve sınıf ilişkilerinin bağlamını burada kısaca açıklamak gerek. Materyalist diyalektik, işçi sınıfının perspektifinden, özellikle de proletarya devriminin perspektifinden bakan düşünürlerce geliştirildi. Bu perspektif sınıfların ortadan kaldırılmasını, bunun sonucunda da sınıflı toplumun ortadan kaldırılmasını gerektirir. Sınıfların ve sınıflı toplumun ortadan kaldırılmasıyla toplumsal gelişmenin ve genel olarak gelişme fikrinin önündeki son engel yok olur. Gerek Platon gerek Aristoteles için, hatta Hegel için sınıflı toplum gelişmeyle aşılabilecek bir şey değildir. Platon ile Aristoteles'te köle ekonomisi son ve mutlak sınırdı; Hegel'de ise burjuva toplumu aynı işi görüyordu. Ama diyalektik materyalizme göre, ya da işçi sınıfının bakış açısına göre sınıflı toplum ne sonudur ne de toplumsal gelişmenin mutlak sınırıdır. Sınıflı toplumun kendisi diyalektik ge-

MARKSÇI - LENİNCİ PARTİ'NİN EĞİTİM NOTLARI

İşmeye tabidir ve toplumsal gelişmenin bir parçasıdır. Bu bakış açısının genelleştirilmesi doğal olarak hem genelleşmiş hem de materyalist diyalektiği doğurur. Şunu da belirtelim ki son dönemde burjuva bilimcileri de diyalektiğe yönelmeye başladılar.

Hegel diyalektiği Almanya'da çeşitli biçimlerde canlandırıldı. Fransa'da filozof Bergson kendine özel bir diyalektik şekli geliştirdi. Ancak, diyalektiğin son yıllarda ortaya çıkan bu burjuva biçimi büsbütün idealisttir veya Bergson'un diyalektiği gibi hem idealisttir hem de diyalektiğin ilk aşamasına, yani Herakleitos'un bakış açısına döner... Diyalektiği doğada, tarihte ve düşüncedeki genel ilişkilerin bilimi olarak tarif edebiliriz. Diyalektiğin karşıtı, şeylerin yalıtılmış halde izlenmesi ve sabit kabul edilmesidir.

Buna karşın diyalektik her şeyi en genel ilişkileri içinde, karşılıklı bağımlılık ilişkilerini izleyerek, sabit değil gelişen şeyler olarak ele alır. Şu soru sorulabilir: Diyalektiğin bu gizemli bilimini nasıl öğrendik? Bu bilgeliği nereden alıyoruz?

Diyalektiğin türetildiği üç kaynak vardır.

-Birinci kaynak doğadır, doğal süreçlerin gözlenmesidir. Zaten Herakleitos ilk başta diyalektik düşüncesine böyle ulaşmıştı.

-İkinci kaynak insanlık tarihinin incelenmesi, tarihsel dönemlerde, üretim tarzında, toplum biçimlerinde ve bunlarla ilişkili olan toplumsal düşüncelerde meydana gelen değişikliklerin izlenmesidir.

-Üçüncü kaynaksa insan düşüncesinin kendisinin incelenmesidir...

Bu noktada bir soru daha gelir: Aklimızla bulduğumuz diyalektik düşünce kanunlarının, gerçekliğin kanunlarıyla, yani doğadaki, tarihteki değişim kanunlarıyla örtüşmesinin garantisi nedir?

Ama nihayetinde bu pek de olağandışı bir şey değil, ne de olsa insan doğanın bir parçasıdır. İnsan düşüncesi son tahlilde doğal bir süreçtir, doğadaki herhangi bir süreçle aynı türdendir:

İnsan düşüncesinin doğa ve tarih kanunlarıyla özdeşleşmesi bu nedenle olağandışı değildir. Hatta bunun tersinin kavranılamaz ve olağanüstü olduğu bile söylenebilir.

Diyalektiği kısa bir yazı içinde tüm ayrıntılarıyla açıklamak mümkün değil elbette. Ama hiç değilse diyalektiğin temel yasalarına değinebiliriz. Bunları açıklamak için birkaç örnek verelim ve ayrıca diyalektiğin temel kanunları arasındaki iç bağlantılara değinelim.. Bu konular biraz zor görünse de bunları tam olarak anlamamanı ancak tekrar tekrar çalışmakla mümkün olduğunu unutmamalı. Ama diğer yanda bunların kavranılmaz sırlar olmadığını, nihayetinde herkesin bunları kavrayabilir. Ne de olsa diyalektiğin kanıtı herkesin gündelik deneyiminde ve zihninde bulunur. İşte bu noktada da insan düşüncesi şu ya da bu zihne göre farklılık göstermez...

Diyalektiğin en genel ve en kapsamlı temel kanunu KARŞITLARIN BİRLİĞİ kanunudur. Bu kanunun iki anlamı vardır.

-Birincisi, tüm şeyler, tüm süreçler, tüm kavramlar son tahlilde tek bir mutlak birlikte bir araya gelirler, yani nihayetinde tek bir birlik oluşturmayan karşıtılık yoktur.

-İkinci ve bir o kadar doğru anlamı da tüm şeylerin, özdeş oldukları kadar mutlak biçimde farklı ve tümünden veya sınırsız biçimde karşıt olmalarıdır... Bu kanuna karşıtıların kutupsal birliği kanunu da denilmektedir. Bu kanun her şey, her olgu ve bir bütün olarak dünya için geçerlidir.

Yalnızca düşünceyi ve yöntemi ele alırsak şöyle de ifade edilebilir: İnsan zihni en keskin çelişkileri ve karşıtılıkları bile birliğe kavuşturma konusunda sonsuz bir yeteneğe sahiptir, öte yandan şeyleri sonsuz derecede farklılaştırabilir ve tahlil ederek karşıtılarına ayrıştırabilir. Bu sınırsız birlik ve farklılık gerçekte var olduğu için insan zihni, şeylerin sınırsız birliğini ve sınırsız farklılığını tesis edebilir. Bu evrensel kanunu birkaç örnekle açıklamak mümkün...

Gece ve gündüz örneğini alalım, on iki saatlik gündüz ve on iki saatlik gece vardır, aydınlık ve karanlık zamanı vardır. Gece ve gündüz karşıtılıktır, birbirini dışlarlar. Ancak bu dışlama geceyle gündüzün yirmi dört saatlik bir günün parçası olmasını engellemez. Bu nedenle gece ve gündüz karşıtılığı yirmi dört saatlik gün kavramında ortadan kaldırılır.

Başka bir karşıtılığı ele alalım: yani erkek ve dişi. Erkek ve dişi birbirine karşıtıdır. Ancak, bu durum erkek ve dişinin birlik olmasını, genel insan kavramı çeşidi olmalarını engellemez. İkisi de insan çeşidi oldukları için tamamen aynıdır.

Başka karşıtılıklara bakalım: Doğadaki karşıtılıklardan biri de hareket ve hareketsizliktir. Normal düşünce hareketsizlik ve hareket süreçlerini mutlak bir biçimde birbirinden ayırır. Hareketsiz olan hareketsizdir ve hareketli olan hareketlidir... Fizikçi hareket-sizliği hareketin bir başka çeşidi olarak ele alır, keza hareketi de hareketsizliğin farklı bir çeşidi olarak görür. Her hareketi hareket-sizliğin bir çeşidi olarak görebilir.

Mutlakmış gibi görünen bir başka karşıtılığı alalım: Doğa ile sanat hep birbirine karşıtı görülür. Doğanın yarattıklarına karşılık sanat insanın yaratacısıdır. Ama nihayetinde sanat da bir parça doğadır, çünkü sanat eserini üreten insan nihayetinde doğanın bir parçasıdır. Bu örnekler sonsuza dek çoğaltılabilir ve varılan sonuçlar da bu basit örneklerin gösterdiğinden daha öteye gider. Ama konuyu mümkün olduğunca iyi anlayabilmek için bu örneklemeleri yapmak gerekiyor.

Olağan koşullar altında, doğrudan algılanan basit şeyler söz konusuysa, güçlü sosyal çıkarlar yoksa, karşıtıların birliği anlayışı pek zorlukla karşılaşılmayacaktır. Bu anlayışla ilgili engeller, toplumsal çıkarlara ters düştüğü ya da artık doğrudan algılanabilen fikir veya kavramların değil, duysal algılamadan çok uzak genel kavramların söz konusu olduğu yerlerde başlar. Bu konuda da birkaç örnek verelim... Bugün, sosyal açıdan birbirine en zıt bireyler olan köle ile köle sahibinin ikisinin de insan olduğunu kabul etmek bizim için çok kolay. Oysa antik dönemde bir Yunanlıya, hatta en akıllı Yunanlıya köle ile köle sahibinin insan sıfatı taşımak bakımından aynı olduğunu söyleseydiniz, hiçbir koşulda aynı olduklarını kabul etmez, tamamen birbirlerine karşıtı oldukları ve aynı olamayacakları yönünde cevap verirdi. Ya da modern bir ilişkiyi ele alalım: kapitalist ile proleter, işletmeci ile işçi. Kapitalistle proleterin birbirine karşıtı olduğu her burjuva için verili bir bilgidir. Hatta bu karşıtılığın her zaman var olduğunu ve her zaman var olmaya devam edeceğini, asla aşılamayacağını iddia edecektir. Ama bu karşıtılığın tarihsel, geçici bir karşıtılık olduğunu kabul edebilmek için devrimci işçi sınıfının bakış açısına sahip olmak gerek.

Daha tanıdık bir örnek verelim, demin erkek ve kadından söz

MARKSÇI - LENİNCİ PARTİ'NİN EĞİTİM NOTLARI

ettik. Herkes erkekle kadının doğa bilimsel açıdan aynı türün üyeleri olduğunu, erkekle kadının türdeş, aynı şekilde insan olduklarını kabul edecektir. Ama toplumsal alana geçer geçmez çelişkiler ortaya çıkacaktır. Erkek gibi kadının da aynı insan haklarına sahip olduğunu kavramak ve uygulamak için bir dizi çok büyük tarihsel devrime ihtiyaç duyuldu ve birçok doğu ülkesinde erkekle kadın arasındaki eşitliğin henüz uygulamada kabullenilmediğini ayrıca belirtmeye de gerek yok. Bu konularda diyalektik olarak düşünmeyi öğrenmemiş olan ve kendi çıkarlarının peşinde olan biri bu karşıtlıkların mutlak olduğunu iddia etmeyi sürdürecektir; yalnızca diyalektik bir eğitim almış olan kişi karşıtların birliğini kabul edecektir. Elbette ki bu sadece diyalektik eğitime bağlı değildir, bireyin sınıfsal, toplumsal bakış açısına da bağlıdır.

Bu alana ait başka bir soru daha soralım. Amerika Birleşik Devletleri'nde beyazlar ile siyahlar arasında, Avrupa'da ise daha yüksek bir sınıflı temsil ettiği iddia edilen Avrupalı ile koyu tenli, siyah, sarı gibi ırklar arasında toplumsal konularda ayrımcılık yapıldığı biliniyor.

Teoride ve pratikte bu karşıtlıkların mutlak olmadığını, tersine beyaz, siyah ve sarı tenli insanların genel anlamda insanlık kavramında birleştiklerini kabul etmek için yalnızca diyalektik eğitimi görmüş bir kafa yetmez, belli bir sınıfsal bakış açısı da gereklidir. Ama eğitilmemiş zihin genel kavramlar konusunda başka zorluklarla karşılaşır; hatta bu kavramlar ne kadar soyut, müphem ve duysal algılama veya varsayım gücünden yoksunsa zorluklar o kadar artar.

Gece ile gündüzün yirmi dört saatlik günün türdeş parçaları olduğunu anlamak kolaydır, ancak doğru ve yanlış gibi karşıtlıkları kabul etmek daha zordur; en genel, en kapsamlı ve aynı zamanda da en içerikten yoksun olan varlık ve yokluk kavramlarıyla baş etmek daha da zordur. Sıradan insan şöyle diyecektir: Varlık ve yokluk gibi mutlak karşıtlıklar nasıl birleştirilebilir? Bir şey ya vardır ya da yoktur; arada bir köprü, ortak bir özellik olamaz.

Herakleitos varlık ve yokluk kavramlarının değişen her şeyde nasıl iç içe geçtiğini, aynı anda ve aynı şekilde bulunduğunu açıklamıştı. Gelişen bir şey hem kendisidir hem de kendisi değildir. Örneğin gelişen ve erkek olmaya doğru ilerleyen bir çocuk hem bir çocuktur hem de değildir. Erkeğe dönüşürken çocuk olmayı bırakır. Ama henüz erkek değildir, çünkü gelişmesini tamamlamamıştır. Varlık ve yokluk kavramları oluş kavramı tarafından kapsanır. Bu kavram dahilinde iç içe geçerler. Bir cisim hareket ederken hem bir yerdedir ve hem de o yerde değildir...

Olağan düşünme biçiminin en çok tökezlediği bir üçüncü karşıtlığı, maddi ile zihinsel, madde ile düşünce veya madde ile bilinç arasındaki karşıtlığı ele alalım. Sıradan, eğitilmemiş zihin bu karşıtlıklar arasında ortak bir özellik bulunmadığına inanır. Maddi olan zihinsel değildir, o kadar. Bu karşıtların nasıl bir olduğunu, düşünmenin, yani zihinsel olanın nasıl bir maddi etkinlik olduğunu, yani maddi olana bağlı olduğunu kavrayamaz.

Şimdiyse madalyonun diğer tarafına bakalım. Karşıtların birliği ilkesinin başka bir yönü daha vardır. İlk önce aralarında özdeşlik olmayan, birleştirilemeyen karşıtlıkların var olmadığını söylemiştik. Şimdi de aynı anda şunu iddia ediyoruz: **Aralarında farklar ve karşıtlıklar olmayan iki aynı şey yoktur.** Ya da başka bir ifadeyle: Şeylerin karşıtlığı, özdeşliği kadar sınırsızdır. Bunu biraz daha anlaşılır kılabilmek için felsefe tarihinden küçük bir anekdot sunalım... 17. yüzyılın sonu ve 18. yüzyılın ilk yarısında yaşayan Alman filozof Leibniz farklı olmayan iki şeyin olmadığı ilkesini or-

taya atar. Bir gün saraylılarda dolaşmaya çıkar. Söz bu ilkeye gelir ve birisi yolun üzerindeki bir ağaçta iki aynı yaprağın olup olmadığını kontrol etme fikrini ortaya atar. Saraylı hanımefendiler ve beyefendiler işe girişirler ama elbette birbirinin tamamen aynı iki yaprak bulamazlar. Demek ki gerek şeylerin gerekse aklın doğasında birbirinden farklı olmayan iki şey yoktur. Aynı şeyi iki yağmur damlası için de söyleyebilirsiniz. Asla biri diğeriyle mutlak bir biçimde aynı olmayacaktır. Ya da maddenin en küçük bileşenlerini ele alalım: Bir atom sisteminin iki elektronu asla mutlak biçimde aynı olmayacaktır. Her ne kadar bugün bir elektronun tekil özellikleri hakkında bilgimiz olmasa da (atomlarda ve moleküllerde en azından türe özgü farklar belirleyebiliyoruz) bunu güvenle iddia edebiliriz. Bu iddia, şeylerin özdeşliğinin ve farklılığının sınırsız olduğu yolundaki, karşıtların birliği ilkesine dayanır. Aklın şeyleri sonsuzca özdeşleştirme, farklılıklarını belirleme ve mukayese etme kapasitesi, şeylerin doğadaki sonsuz özdeşliğine ve farklılığına tekabül eder. İşte öncelikli olan budur.

Varlık ve yokluk, madde ve düşünce gibi en genel kavramları kıyasladığımızda da aynı sonuca ulaşırız. Varlık ve yokluk oluş içinde aynı anda bulunur. Oluşun ancak özdeş bileşenleri vardır. Ancak bu durum varlık ve yokluğun aynı anda karşıt olmalarına, farklı olmalarına engel değildir.

Bu karşıtların birliği ilkesi büyük olasılıkla size yeni bir şey, daha önce aklınıza gelmeyen bir şey gibi görünecektir. Ama daha yakından baktığınızda bu ilkenin kapsamadığı tek bir anlamlı cümle dahi kurulmadığı görülecektir. Özne ile yüklem aynı olduğu, anlam içermeyen " bir aslan bir aslandır" gibi önermeleri bir kenara bırakırsak yukarıda sözünü ettiğimiz ilke her yerde geçerlidir. Sıradan bir önermeyi ele alalım: "Aslan bir yırtıcı hayvandır." Bir şey A -aslan- bir şey B ile özdeşleştirilir. Ama aynı zamanda A, B'den ayrılır. Aslan bir yırtıcı hayvandır; burada yırtıcı hayvan türüyle özdeşleştirilir. Ama aynı anda onlardan da farklılaştırılır. Şu formülle ifade edilemeyecek bir cümle oluşturamazsınız: A = B. Anlamı olan tüm cümleler karşıtların birliği kanununa uyar. Her anlamlı cümlede bulunan ve özne ile yüklem özdeşleştirilmesi, farklılaştırılması ve kıyaslanmasını içeren bu karşıtlık, " beyaz bir atın" bir at olup olmadığı gibi konularda tartışan "sofistler" tarafından da görülmüştü...

Şimdi de şu soruyu soruyoruz: **Diyalektiğin bu temel kanunun kaynağı nedir?**

Cevabı da şu:

Bir kere, bu kanun deneyimden kaynaklanan bir genellemedir. Gündelik hayatta ve bilimde sürekli şeylerin özdeşliklerini ve farklılıklarını araştırırız ve deneyim şeylerin özdeşlikleriyle farklılıklarının keşfedilmesinde kesin, sabit sınırların olmadığını göstermiştir. Sınırlar varsa da bunlar hareketli, göreceli, geçici sınırlardır ve sürekli ihlal edilir, yeniden konular, tekrar ihlal edilir.

İkincisi, karşıtların birliği kanunu bizzat düşüncenin incelenmesiyle bulunabilir. Hem düşüncenin hem de doğanın kanunudur. Düşüncede geçerli olduğu haliyle bu kanun bilincin temelinde mevcuttur ve bu temeli teşkil eden de evrenin, varlığın bir parçası olduğumu bilmem, ama diğer yandan da dış dünyadan, diğer şeylerden farklı olduğumu bilmemdir. Düşüncenin temel yapısı karşıtların kutupsal birliğinden oluşur, tüm diğer düşünce kanunları buradan türemiştir, diğer yandan da bu karşıtların kutupsal birliği tüm diğer şeylerin doğasına tekabül eder...

Devamı var: Önümüzdeki sayıda diyalektik kanunlara devam edeceğiz.

Lenin Köşesi

Lenin ve Gazete: İskra Dönemi

Lenin'in en dikkat çekici özelliklerinden biri, Rusya'daki siyasi ve ekonomik durumun tahlil edilmesi ve bu duruma uygun bir eylem hattı geliştirilmesinde derin bir anlayış yeteneğine sahip olmasıydı. Lenin 30 yaşındayken, yoğun siyasi hayatının en önemli adımlarından birini attı: Rus Marksizminin ülkede ve Avrupa'da sürgünde bulunan birbirinden kopuk küçük örgütlerinin, merkezi bir önderlik altında bir araya gelmesini sağlayacak devrimci bir gazete kurdu.

İskra'nın (Kıvılcım) ilk sayısı 24 Aralık 1900'de yayımlandı. Ga-

zetenin sloganı, "küçük bir kıvılcım bir çayır yangını başlatabilir"di. Bu "kıvılcım" ilerleyen yıllarda, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) işçi ve aydınlardan oluşan öncü kadrolarının örgütlenmesi ve eğitilmesinde önemli bir rol oynayacaktı.

Yayın kurulu altı kişiden oluşuyordu: Plehanov, Axelrod, Vera Zasulic ("yaşlılar"), Potresov, Martov, Lenin ("gençler"). Fiiliyatta gazeteyi yöneten Lenin'di. Yoğun bir emek sarf eden Lenin, editörlere mektuplar gönderiyor, eleştiriler getiriyor ve yeni makaleler için önerilerde bulunuyordu.

Lenin "Ne Yapmalı?"da (1902), İskra'nın ilk iki yıllık faaliyetinin özetini yaptı. 19. yüzyılın sonlarına doğru Rus işçi hareketinin ivme kazanmasıyla beraber, birçok işçi Marksist fikirlere yaklaşmaya başlamıştı. Ancak Lenin'e göre, RSDİP'in 1898'den beri var olmasına karşın sıcak mücadelenin içinde örgütlenen hücreler Çarlık rejiminin gerçekleştirdiği kitlesel tutuklamalar, sürgünler ve ajanlık faaliyetleri neticesinde hızla dağılıyordu. Bu da, devrimci hareketin merkezi liderliğini inşa etme sürecini zayıflatıyordu. Bu nedenle İskra'nın Avrupa'da basılması ve oradan Rusya'ya dağıtılması gerekiyordu.

İskra'nın ekonomizme karşı mücadelesi

Lenin yönetimindeki İskra, dönemin Rus sosyal demokrasisi içerisindeki baskın ekonomist eğilime -"legal Marksistler"- karşı mücadelede kilit rol oynuyordu. Söz konusu eğilim işçilerin ekonomik taleplere dönük grevlerini savunuyor ancak teorik mücadeleyi küçümsüyordu, ayrıca rejimi ortadan kaldırmayı hedefleyen programı, birbirinden kopuk sendikal taleplere indirgiyordu. Legal Marksistler, İskra'cıları eleştiriyor, onların solun geleneksel yapılarının dışında örgütlenmelerini ve mücadeleye partinin mevcut yapısından özerk bir biçimde müdahil olduklarını söylüyorlardı. Lenin'in buna cevabı ise şuydu: "Eğer yerel politik örgütleri eğitemezsek, tüm Rusya'yı kapsayan merkezi bir gazetenin -ne kadar iyi organize edilmiş olursa olsun- ne anlamı kalır?" Devrimciler için basının rolü, burjuva basınınainkinden tamamen farklıydı: Devrimci basın, gelişmelere müdahil olmak ve devrimci partinin militan tabanını örgütlemek için en uygun araçtı.

Lenin şöyle diyordu: "Bugünün Rusya'sında en devrimci sınıf

olan proletarya, ancak böyle bir parti içinde örgütlenirse tarihi görevlerini yerine getirebilir: Ülkedeki bütün demokratik kesimleri kendi bayrağı altında birleştirmek, kendini feda etmiş sayısız kuşağın güçlendirdiği mücadeleye önderlik ederek bu nefret edilen rejimi alaşağı etmek." Ekonomistler işçi sınıfının yürüttüğü sendikal mücadeleyi entelektüeller ve teorisyenlerin başını çektiği siyasal mücadeleden ayrı tutuyordu, oysa Lenin'e göre, işçilerin kuracağı devrimci politik gazete bütün hareketi birleştirebilecek ve sınıf hareketinin öncülerinin teorik düzeyini yükseltebilecekti. [1]

Lenin'in politik uzlaşmazlığı onu uluslararası sosyal demokrat hareketin liderleriyle tartışmaktan alıkoymadı: Gazeteciliğin kilit öğeleri olarak gördüğü eleştirel ruhu korumak ve tartışma ortamını canlandırmak için Lenin, Rosa Luxemburg ve Kautsky gibi isimleri farklı politik görüşlere sahip olmalarına rağmen İskra'da yazmaya davet etti. Bu da, Lenin'in "otoriter bir lider" olduğu şeklindeki tarihi çarpıtmayı boşa düşüren örneklerden biridir.

"Yapı iskelesi" olarak basın

Rus sosyal demokrasisinin liderleri editoryal çalışmayı yurtdışında yürütürken, Rusya çapına yayılan geniş yerel muhabirler ağı gazetenin bel kemiğini oluşturuyordu. Gazetenin maddi giderlerinin karşılanabilmesi için de Berlin, Paris, Basel ve Brüksel'de maddi destek toplayan temsilciler vardı. Enternasyonalizmi gerçek anlamıyla hayata geçiriyorlardı.

Tüm bu yapı İskra'ya güç veriyordu. Lenin'e göre bu ağlar, "inşaat halindeki bir binanın çevresindeki iskeleye benzetilebilir. İskele, inşaatın sınırlarını belirler, farklı kısımlar arasındaki ilişkileri kolaylaştırır, iş bölümünü sağlar ve örgütlü çabanın genel sonuçlarının tespit edilmesini mümkün kılar." Bu iskele, ihtilafli ve dağınık grupları bir araya getirebilir; açık ve sömürüye yönelik öfkeyi somut ve aktif bir örgüte aktararak "tüm Rusya için tek bir ajitasyon gazetesi" sloganı etrafında Çar'a karşı sürdürülen mücadeleyi birleştirebilir.

Parti ve gazete

İskra deneyimi, "Ne Yapmalı?"daki şu pasajda kristalize olan Lenin'in parti gazetesi fikrinin temellerini attı:

"Ancak gazetenin misyonu sadece fikirleri yaymak, politik eğitimi sağlamak ve politik müttetikleri çekmekle sınırlı değildir. Gazete sadece bir kolektif propagandacı ve kolektif ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir."

Bu strateji çerçevesinde, on yıl kadar sonra sınıf hareketi yükselişe geçtiğinde, Lenin gazete fikrini yeni koşullara uyarlayarak 1912'de Pravda'yı (Gerçek) çıkardı. Pravda, Ekim 1917'de Rusya'da iktidarı ele geçirerek zafer kazanan devrimci partinin Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi- RSDİP'nin gazetesiydi.

Notlar

[1] İskra içinde yaşanan politik mücadele, Temmuz – Ağustos 1903'te gerçekleştirecek RSDİP'in 2. kongresindeki bölünmenin taraflarını netleştirdi. Bolşevikler, her parti üyesinin partinin belirli organlarında görev alması gerektiğini savundu (Pravda dönemindeyse değişen koşullar nedeniyle Lenin militanlık konusunda daha farklı bir görüş savunacaktı.) Menşevikler ise daha gevşek bir örgütlenme perspektifine sahipti ve zaman içinde liberal burjuvazinin çizgisine yaklaştılar. Gazetenin yeni yayın kurulunda üç kişi vardı: Plehanov, Lenin ve Martov. Plehanov Menşeviklere yaklaşmaya başladığında (Martov zaten Menşeviklerin liderinden biriydi), Lenin azınlıkta kaldı ve Kasım 1903'te yayın kurulundan ayrıldı.